

Kdyby byl Ježíš pouhým člověkem a nebyl pravým Bohem a pravým člověkem, nemohli bychom se k němu modlit. Mohl by být nanejvýš vzorem naší modlitby. Rada našich modliteb, především těch zcela osobních, se obrací k Ježíši, Spasiteli a Vykupiteli. (...)

Vzorem těch, kdo se na Ježíše s důvěrou obracejí, je řada lidí, s nimiž se v evangeliích setkáváme jako s těmi, kdo za ním přicházejí jako prosebníci. Až poté, co vyslyší prosby těch, kdo za ním přicházejí často ve velké bídě, se ukáže, kdo to vlastně je a jaké tajemství se v jeho osobě skrývá a zároveň odhaluje. Lidé, kteří se k Ježíšovi hrnou se svými nemocnými i se svým vlastním utrpením a prosí ho o uzdravení, se obracují na člověka Ježíše. Příkladem je slepec, který na něho volá: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou“ (Mk 10,48). Snad tuší a doufají, že Ježíš je zaslíbeným Mesiášem, který je osvobodí od veškeré bídy. Setkávají se však s někým větším než s pouhým člověkem. (...)

Lidé se obracejí na Ježíše jakoby vedeni jistým vnitřním instinktem a prosí ho o slitování – Boží slitování přítomné ve slovech a činech, jimiž odpouští hříchy.

Christoph Schönborn – Cesty modlitby

Ježíš se se mnou setkává jako uzdravující lékař, avšak nemám záruku, že mě vyléčí i tělesně. Nemohu si uzdravení vynutit, a to ani na základě své víry. Ani kněz to nedokáže udělením svátosti zařídit automaticky. Dojde-li k uzdravení, je to vždycky zázrak, v nějž mohu doufat. Avšak současně se mám obrátit na Ježíše, pravého lékaře těla i duše. Mám dovolit, aby se mě Ježíš zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ (Mk 10,51). Co je mou nejhlubší touhou? Je to uzdravení mé nemoci, vymizení jejích příznaků, nebo uzdravení mé duše, její vnitřní harmonie, sjednocení s Bohem? Co povede k vnitřní pravdě o mně samém? Co může nastolit vnitřní pokoj, abych se mohl ocitnout v souladu se sebou samým?

Svátost nemocných je tělesné setkání s Ježíšem Kristem. Dívá se na mě, mluví ke mně, něžně se mě dotýká, maže mě olejem, znamením své lásky, dělá mi kříž na čele a na ruku, označuje mě svou láskou přemáhající smrt, kterou mohu tělesně zakoušet. Toto setkání s uzdravujícím Ježíšem umožňuje mou nemoc proměnit. V hloubi mého srdce začíná proces proměnění a uzdravení.

Anselm Grün – Svátost nemocných

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Daniel J. Harrington – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Marka; Jeroným Horák – Ježíš v evangeliu podle Marka; Meinrad Limbeck – Evangelium podle Marka – Malý stuttgartský komentář; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

Další texty v týdnu

Po: Řím 8,12-17; Lk 13,10-17

Út: Řím 8,18-25; Lk 13,18-21

St: Ef 2,19-22; Lk 6,12-19

Čt: Řím 8,31b-39; Lk 13,31-35

Pá: Řím 9,1-5; Lk 14,1-6

So: Řím 11,1-2a.11-12.25-29; Lk 14,1,7-11

30. neděle v mezidobí – cyklus B

25. října 2015

⁴⁶Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák – Timaiův syn Bartimaios. ⁴⁷Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ ⁴⁸Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ ⁴⁹Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Bud' dobré myslí, vstaň, volá tě!“ ⁵⁰On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. ⁵¹Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ ⁵²Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Mk 10,46-52

Úvod k meditaci

Ať nebesa dopřejí, abychom se posadili jako žebráci na okraji cesty Písma, když jsme si vědomi své slepoty a toho, v čem jsme slepí. A když zjistíme, že Ježíš jde kolem, kéž jej zastavíme svými prosbami a řekneme mu: Ať se otevrou naše oči! Když ho prosíme s vroucí touhou vidět to, co se zjevuje jen očím ducha, jehož se dotkla Kristova milost, Pán se nad námi smiluje. On, Moc, Slovo, Moudrost a všechno, co o něm říká Písmo, on se dotkne našich očí, raněných slepotou. Jeho dotekem se rozplynou temnoty a nevědomost.

A my ho nejen ihned uvidíme, ale budeme ho také ihned následovat. Neboť nám dává zrak jen k tomu, aby nám dal jít za sebou. Když půjdeme v jeho stopách, budeme dovedeni k Bohu, abychom na něj patřili novými očima, které jsou darem jeho milosti. Budeme na něho patřit ve společenství těch, o nichž se praví, že jsou blahoslavení, protože mají čisté srdce.

Origenes – komentář k Matoušovu evangeliu

Výklad biblického textu

Kontext: Ježíš putuje z Césareje Filipovy (Mk 8,27-30) do Jeruzaléma. Během této cesty třikrát ohlašuje svým učedníkům, že ho v Jeruzalémě čeká utrpení, smrt a vzkříšení, oni to však nechápou a odmítají to přijmout. Ježíš při cestě poučuje své učedníky, jak ho mají následovat. Cílem Ježíšovy katecheze je dovést učedníky k definitivnímu uzdravení ze slepoty.

v. 46: S velkým zástupem vycházeli z Jericha – Když se blížily velikonoční svátky, bylo Jericho místem, kde se setkávali poutníci z Pereje i z údolí Jordánu. Jeruzalém byl od Jericha vzdálen jeden den cesty.

Timaiův syn Bartimaios – (bar Timaios = syn Timaiův) Marek zachoval jméno

**Týden
s Božím
slovem**

1. čtení:

Jer 31,7-9

2. čtení:

Žid 5,1-6

Evangelium:

Mk 10,46-52

Srovnání:

Mt 20,29-34;

Lk 18,35-43;

Mt 9,27; 15,22;

Mk 5,34

slepce. Okolnost, že proti svému zvyku zachoval místo a jméno uzdraveného, ukazuje na to, že se Bartimaios pravděpodobně stal křesťanem a byl věřícím dobře znám.

v. 47: Slepce, jelikož nemůže vidět, je o to více pozorný v naslouchání. Prostřednictvím svého sluchu se ujímá aktivity a dovídá se, že Ježíš z Nazareta prochází právě těmi končinami.

Začal volat – V Markově evangeliu je tento slepec jedinou osobou, která na Ježíše volá jménem (kromě démonů, kteří ale volají způsobem naprosto jiným!). Volat Ježíše znamená vyslovit jméno, v němž jediném je spása (Sk 4,12).

Synu Davidův – Titul, který se u Marka objevuje jen zde a ve 12,35-37, je označením obnovitele davidovské říše, pravého Mesiáše – Hospodinova Pomazaného. Tento titul lze správně pochopit jen ve světle Ježíšovy smrti a vzkříšení.

V Izraeli existovalo přesvědčení, podle kterého byl Mesiáš pokládán za syna Davida (Mk 12,35). Doposud pouze Petr, mluvčí apoštolů, vyznal Ježíše jako Mesiáše (Mk 8,29). Při svém vstupu do Jeruzaléma dá Ježíš jízdu na oslátku najevo, že vjíždí do města jako Mesiáš (Mk 11,1-10).

Ježíši – Jméno Ježíš znamená „JHVH zachraňuje“.

Smiluj se – Proba mnohokrát doložená v žalmech je prosbou k Bohu. Milosrdenství je jakoby Boží podstatou. Bůh není milosrdný, on je milosrdenství – láska, která se vylévá na všechny, a to ne úměrně zásluze, ale potřebě.

v. 48: Mnozí ho okřikovali – Volání slepce vnímají především ti, kteří jsou slepí k jeho nouzi a nemají s ním soucit. Ostrým způsobem ho okřikují, aby mlčel. Evangelista Marek neuvádí důvod, proč se tyto osoby snaží slepce umlčet. Možná, chtěli co nejrychleji doputovat do Jeruzaléma. Možná nejsou spokojeni s tím, jak oslovuje Ježíše a že k Ježíšovi volá jako k „Synu Davidovu“.

On však křičel ještě víc – Křik je jediným prostředkem, kterým disponují děti a všichni slabí, aby se dali slyšet.

Zdá se, že ty osoby, které zakazovaly slepci, aby křičel, dostávají od Ježíše úkol, aby ho zavolaly a přivedly k němu. V této situaci se slepec snaží co nejrychleji dostat k Ježíšovi.

v. 50: On odhodil plášť – Plášť je pro něj všim: oděvem, příkrývkou, matrací, domem, jeho jedinou jistotou. Když byl plášť vzat do zástavy, bylo třeba ho chudému vrátit před západem slunce, *aby ulehl ve svém plášti a žehnal ti* (Dt 24,12n). Tento chudý žebrák odhazuje svou jistotu, aniž by ho o to kdo žádal.

v. 51: Co chceš, abych pro tebe udělal? – V bezprostředně předcházející události (viz úryvek evangelia 29. neděle v mezidobí cyklu B) se Ježíš dotazoval dvou svých učedníků, Jakuba a Jana: *Co chcete, abych pro vás udělal?* (Mk 10,36). Tito učedníci na otázku reagovali odpovědí: *Dej, ať v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici* (Mk 10,37). Je možné pozorovat, že v případě slepce Ježíš okamžitě vyslyšel jeho žádost a dal mu najevo, že prosí ve správné záležitosti. Pokud jde o žádost synů Zebedeových, Ježíš zcela neodmítá jejich prosbu, ale poučuje je o tom, co oni neviděli a co nezbytně náleží ke společenství s ním: účast na jeho utrpení.

v. 52: Jdi, tvá víra tě zachránila – Ježíš se se stejným výrazem obrací na ženu, která se ho dotkla (Mk 5,34). Ježíšova moc je účinná pouze u těch lidí, kteří se na Ježíše

obracejí s vírou. Bartimaios dává najevo svou živou víru v Ježíše.

A ihned začal vidět – Ježíš mu daroval zrak nejen tělesný, ale i duchovní. Tento uzdravený člověk je schopen nejen vidět svět kolem sebe, ale rovněž je schopen vidět význam Ježíšovy osoby.

K tématu

Drazí bratři a sestry,

v evangeliu dnešní neděle (Mk 10, 46-52) čteme, že Pán procházel Jerichem a slepec jménem Bartimaios na něho silně křičel: „*Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!*“ Tato prosba se dotkla Ježíšova srdce; zastavil se, dal ho zavolat a uzdravil ho. Rozhodujícím okamžikem bylo osobní setkání mezi Pánem a trpícím člověkem. Stojí proti sobě tváří in tvář: Bůh se svou vůlí uzdravit a člověk se svou touhou být uzdraven. Dvě svobody, dvě souběžné vůle: „*Co chceš, abych pro tebe udělal?*“ žádá ho Pán. „*Mistře, ať vidím!*“ odpovídá slepec. „*Jdi, tvá víra tě zachránila.*“ Těmito slovy Ježíš udělá zázrak. Radost Boha, radost člověka. A Bartimaios, který začal vidět, vypráví evangelium, *šel tou cestou za ním*: stane se tedy jeho učedníkem a vystoupí s Mistrem do Jeruzaléma, aby se s ním podílel na velkém tajemství spásy.

Toto vyprávění ve svých základních rysech připomíná cestu katechumena k přijetí svátosti křtu, který byl v prvotní církvi také nazýván „osvícení“. Víra je cesta osvícení: začíná od pokory, kdy člověk uzná, že potřebuje spásu, a dospívá k osobnímu setkání s Kristem, který volá, aby ho následoval po cestě lásky. Na základě tohoto vzoru byly vytyčeny cesty uvedení do křesťanské víry, které připravují na přijetí křtu, biřmování a eucharistie. Na místech starobylé evangelizace, kde je rozšířen křest dětí, jsou mladým i dospělým předkládány zkušenosti katecheze a spirituality, které umožňují znovuobjevení víry zralým a vědomým způsobem, aby člověk pak převzal důsledný závazek vydávat svědectví. Jak důležitá je práce, kterou pastýři a katecheté konají na tomto poli! Znovuobjevení hodnoty vlastního křtu je základem misionářského nasazení každého křesťana, protože vidíme v evangeliu, že kdo se dá uchvátit Kristem, nemůže se obejít bez toho, aby nevydával svědectví radosti vyplývající z toho, že jde v jeho stopách. V tomto měsíci říjnu, zvláště věnovaném misiím, chápeme ještě více, že právě v síle křtu vlastníme vrozené misionářské povolání.

Prosme o přímluvu Panny Marii, aby rostl počet misionářů evangelia. Kež každý pokřtěný, vnitřně spojený s Pánem, cítí, že je povolán, aby všem hlásal Boží lásku svědectvím svého života.

Benedikt XVI. před Anděl Páně 29. 10. 2006

Očima srdce

Tento Ježíšův zázrak se tak jako řada dalších odehrává na dvou rovinách: na rovině fyzické a na rovině duchovní. Hovoří o dvou slepotách: jedna se týká očí, druhá srdce. Ta druhá je horší a hůře léčitelná než ta první. Tělesnými očima vidíme pomíjivé věci, očima srdce vidíme to, co nepomíjí.

Bartimaios není slepý, pouze jeho oči nevidí. Jeho srdce vidí lépe než srdce mnoha jiných, protože má víru a neztrácí naději. A právě tento vnitřní zrak víry mu nakonec pomůže získat i zrak vnější.

Raniero Cantalamessa – Biblické inspirace